

Овако је то било
Машта може свашта...

Књига је мој најбољи друг, а дружење са њом је авантура у којој маштам и остварујем снове. Прочитавши књигу *Овако је то било* и сам сам се уверио у изреку "Дечја машта може свашта". Дело Бранка Стевановића *Овако је то било* је врло необично и интересантно. Приче су независне једна од друге, али свака је свет за себе и шапуће ми неку нову тајну и поруку. Неке од прича су веома кратке, као што је прича: *Бекство*, у којој нам писац каже да бежи у себи. Тако нам је открио да постоји свет у нама који ми градимо и уживамо у њему. Кратка прича *Понекад* говори о превеликој ноћи и малом човеку, која увлачи у свет снова и маште. Човек може много тога да оствари у себи. У причи *Цврчак*, писац нам говори како је све у природи несебично. Не морамо имати свог личног цврчка, кућног љубимца, довољно је да га слушамо. Оно што ми је ново у читању ове књиге је што сам у свакој причи могао да разговарам са писцем, али не као *Прича без иког свог* која се посвађала са својим писцем пре него што је настала. Неки делови књиге су ме засмејали, као да су ме приче заголицале. Највише ми се допала прича о *Дечаку и цртежима*. Замишљам дечака у углу своје собе како са великим жаром исцртава своје љубимце. Ово је прича о дечаку који има проблем као многа друга деца, он много воли животиње а не може да их држи у стану. Из тог недостатка, из жеље која не може да се оствари, дечак је почео да црта животиње и то је радио прекрасно. Ова прича ми је лепо дочарала да оно што не можемо у реалном животу да остваримо, можемо остварити на други начин, цртањем, сликањем или читањем. Понекад оно што замислимо у машти и остваримо на папиру, као овај дечак, је лепо као и оно стварно у животу. Оно што је још лепше, да се дарови шире, па је касније и ћерка овог сликара, дечака који је волео животиње, хтела да гаји биљке, а није могла и онда је почела у неком свом кутку да црта. Ако верујеш у свој чаробни штапић наћи ћеш га у свим кутку, као ова девојчица. Ова прича ме је научила да се жеље могу остварити на различите начине. И да увек постоји пут према њима. *Помахнитала прича* је заиста помахнитала јер у њој прича бежи од писца, као што има и људи који беже од књига. А има и једна *прича коју писац ником не да*. Она је само његова тајна, а ја знам да чувам тајне. У причи *Бубалица* дечак пита учитеља јел добио петицу у дневник, а он му каже да је добио у његовој глави. Ова књига нам говори о томе шта се све може кад укључимо мозак, а такође нам говори колико је важно за мозак, машту, памет и досетљивост да читамо приче.

Већина нас деце жури да одрасте, сви бисмо ми да будемо велики и важни, а кад порастемо једног дана ће нам дечје доба веома недостајати. Али ми га можемо пронаћи, ако као одрасли, не бринемо много, ако се дружимо са децом, и ако увек будемо сликари, читаоци у души.

А онај дечак из библиотеке, који је у међувремену одрастао, стекао породицу, то сам ја. И поново идем у библиотеку, али не сам.